

»Ja, vi kendte hinanden. Jeg havde truffet ham hos en af mine Venner. Men dersom det var ham, hvorfor skulde han saa ikke sige det? Hvorfor skulde han skjule det?«

Frk. Mohn saae prøvende paa hende.

»Han kunde maaske have sine Grunde.«

»Ja, hvad skulde det være? Fordi han er Præst, kan han vel nok redde et Menneskeliv. Det er jo da ingen Skam. Men det er nu ikke ham. Det er jeg ganske sikker paa.«

Det kom saa tilforladeligt, at Frk. Mohn — som en uvilkaarlig, stiltiende Undskyldning — lagde sin Haand hen paa hendes. Og med en rolig Tilfredshed i sit store, kønne Ansigt sagde hun:

»Det er jo egentlig ogsaa saa ligegyldigt, hvem Personen er. Han var dog kun et Redskab i en højeres Haand. Det var Jesus selv, der forbarmede sig over Dem.«

Frk. Susse kiggede overrasket og ligesom lidt forskræmt op paa hende.

»Tror De ogsaa paa Jesus, Frk. Mohn?«

»Ja, det gør jeg! Uden Troen paa vor Frelser kunde jeg slet ikke leve. Og hvem kan det? Det maa jo ellers ende i den dybeste Fortvivlelse.«

Det var ikke saa meget Ordene, der gjorde Indtryk paa Susse. De blev tilmed sagt paa den bestemte, lidt følelseløse Maade, som var Frk. Mohn